

METAMORFÓZIS

Wictor Charon

Karácsonyi kirándulások

1922 végén történt, tizenöt éves koromban, hogy első ízben léptem át a felnőttek világába. Szellemileg nagykorúvá lettem, de fizikailag még semmi sem látszott meg rajtam. December 20-a körül leesett az első hó. Délután kezdődött a finom fehér por szitálása és a szürkesség lassan esti kulisszáknak adott helyet. Aznap csekély volt a forgalom és a vasútpályákon hóakadályok keletkeztek. A városban is bajok lehettek az elektromos vonalakon, mert a villamosok is nagyon gyéren közlekedtek. A Rákóczi út és keresztkörútjain a Károly körúttól az Emke kereszteződésig csak tíz percenként tűnt föl egy-egy magányos villamos. Csengetése tompán zengett a vattázott köveken és a járókelők sietve tartottak munka után otthonuk felé. Én akkor az utcán sétálgattam házunk előtt és a szépen kivilágított kirakatokat nézegettem. Az úttestek annyira elhagyatottakká lettek hirtelen, hogy csak kevés lábnyom látszott a járdákon.

Végigjártattam szemeimet az 51-es bérház jól ismert frontablakain, ahol a kivilágított üvegkeretek mögött minden lakót és minden kortársamat ismertem.

A két nap múlva beálló szentestére készültek legtöbb lakásban, még a nem katolikus felekezet tagjai is megtartották ezt az ünnepet már csak az ajándékozás öröme és a lakomák miatt is. Most a házi miliő részleteit kezdtem vizsgálgatni, ahol szép számmal laktak iskolatársaim, de a távolabbi vidék már ismeretlen sorsokat rejtett...

Hirtelen kedvem támadt, hogy újra felkeressem azokat az állomásokat, ahová régebben felnőttek kísérték. Látni akartam az ünnepek előtti körutat, a Párizsi áruházat és a Duna partot. De kíváncsi voltam a ligeti tájak havas hangulatára és a kisebb mellékutcák karácsonyára is. Azért huszonnegyediken délután a körutakat, huszonkettediken délután a Városligeti sétányok vidékét jártam be. Visszafelé a mellékutcákon jöttem és a titokzatosan hunyorgó gázlámpák alatt néhol megállva csomagokat is adtam be, ismert helyekre. A kis ajándékokat már előző nap megvettem, legtöbbjüket a „Párizsi” áruházban és az előre elkészített pakkokat tervszerűen leadogattam. Szegény iskolatársak, varrónők gyermekei, egy házból elköltözött barát Szövetség utcai földszinti szobája, voltak a célpontok.

Ebben az időben már a filmgyárban dolgoztam, mint segédrendező és elég pénzzel rendelkeztem szándékaim megvalósítására. Hiszen énnekem a keresett szép összegekből nem volt szükségem semmire.

Ami meglepett, a belső sürgetés ellenállhatatlan ösztökélése, hogy magam is belépjek az „angyaljáték” szereplői közé.

Amíg gyermek voltam, csak kapni szerettem, a felnőtt ellenben inkább adni akar! Mindenesetre újszerű érzelmek viharoztak át rajtam, mikor az okozott öröm jelének tanúja lehettem. Távozásom után a földszintes lakás ablakán belátva fedezék mögül figyeltem szegény barátom örvendezését a névtelenül küldött holmik fölött. Másutt már előre kiszimatoltam, mire van szükség és az áhított tárgyak idejében érkeztek a szentestére. A hálanyilvánításokat ennek ellenére nem szerettem és sohasem vártam meg a szeretettöltények puffanását!

Tizenöt éves fejjel szokatlan erővel lüktetett bennem a misztikus kalandvágy és a titkos

angyalszerep nagyon tetszett.

Kezdetben, mint minden gyerek, csak a szülők viszont ajándékozására fordítottam figyelmet. Akkor csak kevés, spórkassza pénz állott rendelkezésemre. De 1922-ben nagyobb összegeket fordítottam a karácsonyi fesztiválra. Érdeklődésem sokirányú indítása a legváltozatosabb akciókba sodort az erre következő két évben, de legszebb emlékeim a karácsonyi előesték havas utcáin tett kirándulások maradtak.